

СЪНЯТ НА ПРИНЦЕСАТА

От месеци с Карл спяхме възможно най-далече един от друг, всеки откъм външния край на своята половина от леглото. Правехме го несъзнателно, просто се случваше в течение на нощта. Вечер си лягахме един до друг, а сутрин се оказвахме на метър един от друг. Рядко се случваше единият от нас в просъница да напусне своята половина и да се доближи до другия. А ако го стореше, то другият обикновено се обръщаше с гръб, защото не му се щеше да прекъсва съня си.

Докато се отдалечавах нощем от Карл, сънувах като побъркана. А на сутринта си спомнях всичко до най-малките подробности.

Веднъж се видях с огромен корем, какъвто в действителност имах само веднъж. Струваше ми се, че са тризнаци. Хванаха ме родилни болки и се обадох на Карл, но той нямаше време. Само че аз бях в Мексико Сити и понятие си няхах къде е най-близката болница. А Карл каза, че няма как да съм в Мексико Сити, защото там е с шест часа по-рано, отколкото в Берлин. Така че трябвало да родя чак след шест часа, ако изобщо се налагало. Спуснах се да обикалям. По улиците на Мексико имаше само немци, много от тях – наши познати. И всички ми казваха същото като Карл. Смятаха, че чисто и просто не е възможно да съм тук, понеже тук е с шест часа по-рано. Пак позвъних на Карл, а той каза:

– Може би трябва да отидеш на гинеколог.

– Но току-що бях при него.

– Все едно – настоя Карл, – вземи си час и го питай дали може да ти помогне да се справиш с часовата разлика.

Понечих тукатси да позвъня на доктора, но мобилният ми беше останал в Берлин и сега трябваше да се оправям сама с този проблем.

Събудих се нервна и ядосана на Карл. Той висеше почти наполовина извън леглото и се усмихваше на нещо свое. Гледах го как спи. Насън изражението на повечето хора е като на обидени принцеси с увиснали надолу ъгълчета на устата, докато Карл изглеждаше винаги щастлив, та понякога си мислех, че би трябвало цял живот само да спи. Събудих го и му разказах съня си.

– Толкова ужасно беше, дето ме заряза да се оправям сама. Каза, че съм имала проблем с часовата разлика, а на мен ми предстоеше да раждам!

– Хम्म, да бе, аман от твоите глупави сънища – промърмори той и отново затвори очи.

– Защо не се интересуваш изобщо?

– Защото това са просто сънища – отвърна той. – А сега може ли да си доспя?

Вбесих се, станах и този ден не му проговорих. Всичко бе започнало три седмици преди съня с бременността в Мексико Сити. Обикновено сънувах колко лошо се държи Карл. Това, че ме заряза в Мексико, беше само един от множество подобни сънища. Веднъж дори се случи да го шамаросам веднага след като се събудих. Вече ми се струваше, че и денем прави грешка след грешка както в съновиденията ми. А едно време Карл беше чудесен. Но след това започнахме често да се караме. Той правеше всичко не както трябва, а и аз не постъпвах по-добре. Ние бяхме една двойка, съставена

от грешки. Побърквах се дори от начина, по който мажеше маслото върху препечената филийка. Копнеех за страст и авантюри, исках да бъде така, сякаш не сме заедно вече тринайсет години. На него не му трябваша такива големи чувства. Често другите ми казваха, че е много хубав. На мен пък вече не ми правеше особено впечатление. Хубава бях аз, макар и малко уморена за моите трийсет и пет години. Тялото ми беше красиво, фино, меко и цялото в синини. Докато неговото беше огромно, яко и кораво. Телата ни бяха като характерите ни. Карл не се страхуваше от нищо, не търсеше нищо, стигаше му това, което има. Оставяше се на течението и не го беше грижа нито как отлитат дните, нито какво носи бъдещето. Докато аз все търсех и винаги намирах нещо ново, но и то не ми беше достатъчно, колкото и да бе прекрасно. Животът ми беше като някаква кушетка във ваканционно жилище. И все някой друг седеше на нея.

– Трябва да боядисаме стените – предложих аз на Карл.

– Кой, *ние* ли? – отвърна той.

– Да, *ние*.

– Моля те, престани с това *ние*. Всъщност искаш да кажеш, че трябва *аз* да боядисам стените.

– Не, и аз ще участвам.

– Всеки път така казваш. *Ние* трябва да поправим ключа на осветлението. *Ние* трябва да сложим лампа на тавана в спалнята. *Ние* трябва да почистим банята. А всъщност винаги имаш предвид *ти*, тоест *мен* – поясни той.

– Върви на майната си!

– Нямам желание да се карам с теб, но това ми лази по нервите. Просто казвай *ти*, когато имаш предвид *мен*, става ли?

– Аз обаче имах предвид *нас* – казах аз и докарана до сълзи, излязох от стаята. Карл не ме последва, никога не го

правеше, когато ситуацията се влошаваше. Обикновено на следващия ден ме прегръщаше и ми разказваше някой много смешен виц. Но в последно време дори хуморът му ми се струваше безсолен.

На следващата нощ сънувах земетресение. В съня си казах на Карл, че трябва *ние* да станем и да излезем навън. Той се ядоса на това *ние*, остана в леглото и умря сред развалините на рухналата берлинска сграда, която изведнъж се оказа в Тайланд.

Събудих се потисната от тази загуба. Прилепих се до гърба на Карл, прегърнах го през гърдите и сврях глава в тила му. Замислих се дали да не се опитам да предизвикам близост, но не знаех как. Щях да се чувствам глупаво – последния път, когато се любихме, беше толкова отдавна, че ми се струваше изключително важно да не започвам как да е. Освен това се притеснявах, че той ще ме отхвърли. Въпреки това се притиснах още по-плътно, за да усетя топлината му. Той почти незабележимо се отдръпна от мен. Аз настъпих мъничко и го прегърнах още по-здраво. Тогава той се обърна по корем и тихо каза:

– Не сега, моля те.

Все по-малко си говорехме, така и все по-рядко се карахме. Колкото по-тихо ставаше помежду ни, толкова по-рядко ме спохождаха сънищата, в които той се държеше противно. Сега често сънувах секс с други хора, но никога с Карл. Сънувах спортисти, актриси, застрахователни агенти, водещи на токшоута и държавници, имах афери даже с Камерън Диас и футболиста Торстен Фрингс.

А после се появи Владимир Путин. Добре си спомням, че през деня четох нещо за него във вестника и дори си помислих, че вероятно си съчиняват, не е възможно човек да

е чак толкова лош, че всичко това звучи някак изкуствено. Та значи, с Путин се целувахме, след което ни подгони КГБ. Трябваше да бягаме по тъмни улици и да търсим тайни тъгълчета, където да се натискаме. Той не беше особено нежен, но аз си падам тъкмо по това. Говореше нещо от сорта „Масковскайе лубзки“ и аз не го разбирах, но ми беше все едно. Улиците бяха черно-бели, имаше малки мостове и идеално насочени лъчи на прожектори, в които попадахме от време на време, а после си намирахме подходящо местенце. Само дето постоянно ни прекъсваха – иззад ъгъла един след друг се задаваха агенти на КГБ с шапка и балтон с огромни подплънки на раменете, съпроводжани от мелодията от филма *Третият човек*⁴. Идеше ми да изкрещя на тези хора, че искам най-после да стигна до края с Путин, но няхах време, нали трябваше да бягам.

Заради КГБ дори се събудих за кратко, но веднага продължих да сънувам. Ситуацията ставаше опасна, Путин привика агентите и им изкрещя нещо като „Хрцтавацкая, растивовойе“, което прозвуча много заплашително. Затова скочих в реката под мостчето и заплувах с все сила, за да спася живота си. По-късно ми казаха, че съм постъпила добре, понеже Путин заповядал да убиват всички жени, с които е правил секс.

На сутринта се събудих с чувство за вина. Сякаш бях изневерила на Карл, макар че не стигнах до край. От друга страна обаче, той си го заслужаваше. Защото аз по някакъв странен начин бях влюбена във Владимир Путин, за което имаше вина и Карл с неговото безразличие. С Путин беше вълнуващо и през целия ден се носех на крилете на слънчево, уравновесено настроение. Едва привечер, когато силното

⁴ Черно-бял английски трилър от 1949 г., създаден по едноименния роман на Греъм Грийн. – *Б. пр.*

впечатление от съня започна да избледнява, осъзнах, че красивото чувство скоро ще се стопи – като кратките любови от детството, като бучка захар в горещ ментов чай.

През следващата нощ насън се срещнах със стар приятел, когото не бях виждала близо година. Опитавме се да се любим, но моята съвест не преставаше да ми напомня, че не бива да го правя, че оная работа с Путин също е била грешка. Когато се събудих, бях сигурна, че решението ми да не се любя със стария ми приятел Даниел е било погрешно. Ядосах се заради пропуснатата възможност. Припомних си разни моменти с него, известно време дори бяхме живели заедно. Сетих се, че беше хубавец. Е, не точно този тип мъж, когото търсех, беше прекалено порядъчен, но пък красив и умен, и най-важното – обожаваше ме. Спомних си за приятното чувство да живееш в жилище, където ти се възхищават, когато си правиш кафе, когато гледаш телевизия, когато говориш по телефона или чистиш с прахосмукачка. Изпратих SMS на Даниел: „Нощес те сънувах“.

След по-малко от час той ми се обади и каза, че също ме сънувал.

– Лежах върху теб и те питах няма ли да се любим най-сетне.

Уплаших се от думите му, бях щастлива и възбудена като него – не му се вярваше, че е възможно такова съвпадение. Стори ми се секси както никога досега. Изведнъж всичко, което исках, беше мъж с кончето на „Ралф Лорън“ върху джоба на ризата. Пропълзях под бюрото си и седнах в най-отдалечения ъгъл, до стената.

– Умът ми не го побира, как е възможно едновременно да ни се присъни едно и също? – попита той.

– И аз не знам.

– Струва ми се, че вчера си мислех за теб: как разхвърляше всичко наоколо, а аз ти подреждах нещата. И как седеше

винаги на масата със свити колене и изяждаше по три порции спагети.

– Хммм. Да.

– Толкова бях влюбен в теб, а ти дори не забелязваше. Гледах те всеки път, когато си боядисваше косата.

Звучеше възторжено, както често му се случваше, по неговия си наивен начин. Харесваше ли нещо, направо превърташе. Не му ли харесваше – също. Нещата бяха или фантастични, или ужасни. Не знам дали това беше израз на страст, или просто отношението му към света си беше такова.

– Толкова ми се искаше да те любя. Непрекъснато. Не проумявам защо не направих опит – продължи разказа си той.

– Какво още се случи в съня ти? – попитах.

– Ами спяхме заедно. Беше хубаво и много дълго.

– Аз обаче не съм спала с теб, имам си мъж. Никога не бих го направила! – отвърнах, макар да ми беше интересно как е лежал върху мен и къде.

– А иначе как си? – попита той.

– Как вървят нещата в службата ти? – попитах от своя страна аз.

Ето че скапах разговора, което ме потисна, все пак с Даниел имахме обща нощ зад гърба си. Поседях още известно време под бюрото и си помислих, че този път може би наистина съм се влюбила в него.

Но сега Даниел си има нова приятелка, за която ми разказа веднъж. Твърдеше, че наистина я обича. Най-после отново обичал. В гласа му долових упрек. Но така със сигурност беше по-добре и за него, и за мен, защото не си подхождахме, не и както си подхождаме с Карл – доста време изглеждаше дори, че сме създадени един за друг. Когато се запознах с Карл, беше нужно време, прекалено дълго даже,

докато разбере, че той бе това, което ми липсваше. Но скоро започнах да приличам на него, а той заприлича малко на мен. Сякаш преди това съм била някак недовършена и съм се разгърнала едва след като го срещнах. Смеехме се на едни и същи неща, предполагахме едно и също нещо за чиния спагети, чифт обувки или далечно пътешествие. Неговото дълбоко спокойствие ми действаше отпускащо... Докато всичко се износи. Телата ни, разговорите ни, смехът ни и дори еднаквостта на нашите мисли.

Започнах всяка нощ да сънувам един и същ сън с Даниел – и никога не довеждахме нещата до край. Веднъж той вече лежеше върху мен, но внезапно ми се наложи спешно да отида някъде. Ужасно се ядосах: къде, моля ви се, трябваше непременно да отида, какво беше това толкова спешно нещо, дето не можеше да почака? Друг път бях у Даниел един следобед. Стоях наскъдно обзаведения му хол – и той като повечето мъже нямаше чувство за пространство. Още нещо, което го отличаваше от Карл, който притежаваше непогрешим вкус. Под прозорците, по магистралата с шест ленти, профучаваха коли и смущаваха скучния, мътнобял следобед. Силният шум, който произвеждаха, беше неприятен и студен, запалената лампа на бюрото от ИКЕА се биеше с дневната светлина. Чувствах се като в чакалня. Поздравихме се смутено, сякаш вече бяхме направили грешка. Той носеше розова риза, бежови панталони и беше бос.

– Може ли да се любим най-после? – попитах.

Той се позамисли и рече:

– Да, окей, става. В противен случай нямаше причина да се върна къщи.

Целуна ме припряно, сякаш припряността можеше да омаловажи случващото се. Познавахме си целувките, и двамата бяхме много добри в целуването. Веднъж той ми каза,

че с мен му било най-добре, защото съм отпусната и не се стягам. Имах чувството, че трябва да побързам, кой знае какво щеше да ни се изпречи пак на пътя. Съблякох се трескаво, останах само по чорапогачи и застанах с отпуснати ръце наред полупразното помещение.

Даниел ме погледна сериозно и започна да си разкопчава ризата, но аз исках по време на секса той да остане точно така, както беше в момента, точно така, както винаги го бях сънувала. Може би дори се страхувах да го видя без риза. Той започна да смъква чорапогачите, но аз не пожелах да ги събуя съвсем, цялата работа трябваше да навежда на мисълта за нещо неромантично, спонтанно.

– Трябва да побързаме – тихо каза той.

Това ме устройваше идеално. Той ме сложи на дивана, вдигна нагоре краката ми и проникна в мен. Внезапно ме обзе паника. Може би пак ще трябва да отида някъде заради нещо спешно, или ще се събудя, или изведнъж ще се окажа напълно облечена. Но нищо подобно не се случи. Актът беше семпъл и механичен, вече дори не беше важно какво прави той, защото моите мисли бяха по-важни от всичко.

Когато се събудих до Карл на следващата сутрин, чувството за вина ме притискаше като огромен стар скрин. Обръчът около гърдния ми кош затрудняваше дишането ми. Погледнах към Карл – стори ми се, че спящото му лице вече не е толкова безметежно както преди. Изражението му се доближаваше до това на някоя обидена принцеса. Наблюдавах го как издишва и вдишва равномерно, уж беше същият човек, когото познавах някога – и се разплаках. Исках най-сетне да се докосваме отново и съжالياвах, задето вече не съм подходящата за него – или той не беше подходящият за мен.

Исках още да го сънувам. Така де, вече бях сънувала Владимир Путин и бях ходила на курорт с Барак Обама. Но сънищата ми ставаха все по-маловажни. След време си ги спомнях само смътно. Разрушавах ги, понеже не ги оставях да бъдат просто това, което са – сънища.

Често седях на бюрото си в офиса, правех се, че пиша имейли, а всъщност натисках напосоки буквите – „йхалфкйгнвпудсихвб“, и си измислях истории, в които се вживявах. Всеки път ми се получаваше все по-добре. В моите сънища най-вече си представях какво ли не: страхотна прическа, разговор с Боб Дилън, а също и как двамата с Карл се държим един с друг по коренно различен начин. Не непременно помил, но по-нов. Вършехме неща, които не бяхме вършили никога, и тези неща бяха прекрасни. И винаги имаше заключителна сцена.

Ех, ако и Карл започнеше да си представя разни работи, може би нещата щяха да се получат. Дори да е единствен път – макар и да е последният. Вечерта сложих на възглавницата писмо до него и легнах да спя.

Скъпи Карл,

Много ми липсваш. Не ме събуждай, когато прочетеш това писмо. Направи нещо, което никога не сме правили. Нещо, което изобщо не ни подхожда. Изпей ми песен, докато се любиш с мен, или легни на килима.

Няма нищо, ако днес не ти се иска – хубаво ти е да си представям, че четеш това писъмце и че някога ще направиш това, за което те моля.

Може би ще започнем всичко отначало.